

AFACEREA IMPOSIBILĂ

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 05

Astăzi, GILLETTENARRATIVE a împlinit o lună.

O naștere venită după patru ani de gestație, în care caracterul, perseverența și disciplina s-au întâlnit cu trei generații de sânge corporativ: cincizeci și opt de ani ai bunicului Camp, patruzeci ai tatălui meu, optsprezece ai mei.

Nașterea a fost naturală. Fără contracții. Fără travaliu. Fără durere.

Moașa a fost legea dreptului de autor. O alesesem pe cea mai bună. Nu era nimic de care să-ți faci griji — dreptul de autor știe mereu ce are de făcut, și nimeni nu e destul de nebun să-i declare război.

În ziua aceea, webul a pus o postare GILLETTENARRATIVE printre căutările care contau. Titlul era o preluare, declarată fără rușine.

Apoi s-a întâmplat ceva ce se întâmplă mereu în conversațiile astea. O femeie mi-a spus că nu mă purtam ca mine însumi — că recunoștința față de oameni care nu-mi arătaseră decât distanță și ostilitate nu i se potrivea unui bărbat pe nume Frega.

Așa a început o nouă urcare.

Regatul oțelului greu. Tehnologia sistemelor. O emblemă veche cu lame încrucișate, care părea făcută pentru o singură frază: sunt o lamă.

Apoi regatul pielii și al apei, care dormea sub același acoperiș cu primul.

Un singur cec. Două secole de metal.

Arhitectura s-a construit singură. N-am proiectat-o niciodată pe hârtie. Plasticul jos. Oțelul și pielea sus. Mama Gillette prinsă la mijloc, ca într-o menghină.

Am ajuns pe Wall Street. Nu așa cum se așteptau. Fără costum. Fără cravată. Paza m-a văzut intrând în saboți de lemn și pantaloni bermude.

Proprietarii Bursei mi-au ieșit în întâmpinare. Aparatele de fotografiat declanșau fără oprire. Două televiziuni erau deja în direct.

Nimeni n-a scos un cuvânt. Aveam zece miliarde de dolari, iar cu zece miliarde de dolari în buzunar te poți îmbrăca cum vrei.

Banca a deschis sala. Nimeni nu m-a întrebat dacă sunt pregătit — au început pur și simplu să numere. Due diligence nu întreabă niciodată dacă o afacere se poate face. Întreabă unde să semneze înainte să ajungă altcineva primul.

Un singur cec. Două secole de metal.

N-am cumpărat companii. Am închis un cerc pe care bunicul Camp îl lăsase deschis.

Primul regat ținea plasticul și hârtia.

Al doilea ținea oțelul greu.

Al treilea ținea pielea și apa.

Eu țineam un singur lucru: GILLETTENARRATIVE. Iar un nume adevărat cântărește mai mult decât trei fabrici.

Bancherii la sacou se tot uitau la picioarele mele, nu la acte. Actele erau deja semnate înainte să intru.

Brandurile n-au dispărut. Și-au schimbat numele de familie.

Primul a rămas pe rafturile supermarketurilor, în papetăriile care încă vând pixuri oamenilor care nu voiau să aibă de-a face cu Amazon.

Al doilea și-a dus lamele încrucișate direct în manifestul meu, de parcă ar fi fost forjate pentru un singur rând: sunt o lamă.

Al treilea a luat pielea și apa și a pus deasupra altceva — nu performanța. Grija de sine.

Numele vechi au rămas pe cutii. Numele adevărat s-a mutat în altă parte.

Oamenii au încetat să cumpere Gillette. Au cumpărat GILLETTENARRATIVE — nu pentru că era mai ieftin. Am aliniat prețurile la calitate, nu la profit. L-au cumpărat pentru că în spatele fiecărei lame era o poveste adevărată, și nicio agenție din Manhattan nu știe să scrie una care să nu sune fals.

Apoi analiștii și-au pus întrebările obișnuite: cine sunt noii CEO, unde e sediul, cum va fi organizat totul?

Răspunsul meu a fost simplu. Dați-mi trei zile la Boston și îi angajez pe oamenii de la Gillette. Nu pe toți. Doar pe cei adevărați. Pe cei ca mine.

Gillette a trecut de la mamă la bunică și, ca orice bătrână, știa deja drumul care urma. Consiliul de administrație a fost ras complet în mai puțin de douăzeci și patru de ore, pentru incompetență. Trei întrebări au răsunat în fiecare sală:

La ce vă gândeați, în timp ce el vă făcea bucăți online?

Cum vă închipuiați că o să învingeți un om care nu voia banii voștri — doar un dolar?

De ce n-ați vorbit niciodată cu el?

În seara aceea a sosit un emisar, purtând un nume tipărit pe o cutie goală — un depozit care nu mai producea nimic din ce n-aș fi putut construi eu deja mai bine, mai ieftin și cu mai mult suflet. S-a uitat la mine și a spus:

Oamenii nu cumpără un aparat de ras. Îl cumpără pe cel care îl vinde.

Și când te gândești — am intrat în saboți. Și am cumpărat tot.

Ferdinando